

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΝΙΚΟΛΛΟΥ ΜΠΟΥΡΑ, ΛΥΚΕΙΑΡΧΟΥ ΛΘΗΝΩΝ

Κύριε 'Υπουργέ,
Κύριε καθηγητά,

"Ανέκρεμαστον αἰσθάνομαι χαράν, τιμὴν καὶ ὑπερηφάνειαν παρευρισκόμενος εἰς τὴν σεμνὴν ταύτην τελετήν.

Δεν εἶμαι ὁ ἀριδόδιος νὰ ἀσχοληθῶ εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ λογοτεχνικοῦ ἔργου τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ καὶ "Λαδιμαϊκοῦ". Εἰς τοῦτο ἡσχολήθησαν καὶ πρότερον καὶ τώρα ἄλλοι σοφοὶ ἐπιστήμονες, ἥμετεροι καὶ ξένοι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἔορτασμοῦ τῆς τεσσαρακονταετοῦς αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς καὶ διδακτικῆς δράσεως. Θὰ περιθρισθῶ αὐστηρῶς νὰ ἔξαρσω τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ὡς παιδαγωγοῦ, διδάσκοντος τοιωτον τὸ πρῶτον ηὔτυχησα νὰ γνωρίσω αὐτόν, κατόπιν δὲ ὡς φιλόσοφον ἐν τῷ "Εθνικῷ Πανεπιστημίῳ".

Διδάσκαλος ἐμπνευσμένος, καλλιεπής καὶ γλαφυρός ἐν τε τῷ προφορικῷ καὶ τῷ γραπτῷ λόγῳ, μουσικώτατος καὶ ψυθμικώτατος, συνεπυγμένος τὰ νοήματα ἄλλα καὶ σαφῆς, ἀνθρώπος ἀνώτερος, πολίτης ὑπέροχος, ἀρχαιόφριλος καὶ σύγχρονος, προϊὸν ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς καὶ παιδεύσεως καὶ δημιούργημα τῆς ἴσχυρᾶς θεληματικότητός του, χαλκέντερος ἐν τῇ ἐργατικότητι, αὐστηρῶς ἀκόλουθος εἰς ἑαυτόν, ἵδεολόγος ἀσύλληπτος εἰς τοὺς πολλούς, ἄλλα καὶ πραγματιστής ἐν ταύτῳ θετικώτατος, νοῦς συνθετικώτατος, ὑψηπέτης τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ιρεσιν ἀσφαλής, ἀκάματος ἐρευνητής καὶ βαθιστόχιστος παρατηρητής, ὑπόδειγμα τάξεως, ἀκριβείας, ἐπιμελείας, χρηστότητος, αὐστηρός τοῦ καθήκοντος τηρητής, ἄλλα καὶ ἐπιεικής πρὸς τοὺς δεομένους ἐπιεικείας, χαρακτήρα ἀκέραιος καὶ εὐθύς, ἀδιάφροδος πρὸς τὰς μεμφιμοιδίας τῶν πολλῶν ἔχωρει καὶ χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, ἀκμαῖος πάντοτε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα, ενσταλής καὶ ἀξιοπροετής καὶ μὲ ἐπιβάλλουσαν τὴν παράστασιν, ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ καὶ ἀπὸ καθέδρας, πρότυπον ἀνθρώπου καὶ ὑπόδειγμα ἀνυπέρβλητον, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀριδονικὸς καὶ ὑπεράξιος ἀξίων καὶ σοφῶν διδασκάλων του μαθητής, παρεῖχεν ἑαυτὸν ὑπόδειγμα ἥματος ἐν παντὶ ἀξιοθαύμαστον πρὸς μίμησιν.

Τοιούτους κατέβαλλε προσπαθείας νὰ παρασκευάσῃ καὶ ἥμας ὡς διδασκάλους τῆς νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς καὶ παρεσκεύασε πράγματι ἐν πολλοῖς.

"Ἐναντα θὰ ἤχωσι πάντοτε εἰς τὰ ὅτα μου, καθὼς καὶ εἰς τὰ ὅτα πάντων ἔκείνων, ὅσοι ηὗτυχησαν νὰ ἀκούσωσι τούτου καὶ νὰ μαθητεύσωσι παρ' αὐτῷ, αἱ σοφαὶ ὑποθήκαι αὐτοῦ, ἅπως καὶ τῶν ἐνδόξων ἥματος προγόνων.

"Ισως εἶπῃ τις, ἔλεγε διδάσκων, ὅτι δὲ ἔξερχόμενος αὐτῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θὰ συναντήσῃ ἐν πολλοῖς ἴδεις ἀντιθέτοις πρὸς τὰς κρατου-
σας ἐν αὐτῷ. Τοῦτο δὲν πρέπει γὰρ ἐμποδίοντος τοῦ νὰ πράττῃ τὸ
ἀγαθόν, διότι, ἐὰν ἐλαμβάνομεν ὥπ' ὅψιν τὸ κρατοῦν ἔθος, οὐδαμιῶς θὰ
ἔχωροῦμεν πρὸς τὰ πρόστο, οὐδὲ ἀνεκόπτετο δὲ ή βελτίωσις καὶ ή πρόοδος.

Καὶ ἐπέμενε μετὰ πίστεως καὶ σταθερότητος εἰς τὰ διδάγματα
ταῦτα, ἀτινα ἔχοντας μεταποίησαν ἡδονὴν θεμέλια τῆς περιπτέρων ήμῶν
ὡς διδασκάλων ἐπιτυχοῦς ἀποστολῆς.

*Ἐντεῦθεν ἔξερχομένοις πρὸς τὰς μεγάλας πτήσεις καὶ ἐφερόμενοι
μετὰ ἐνθουσιασμοῦ ἴνθεου ἐπὶ τὸ ἔργον ήμῶν, τὴν διαιταδιγώγησιν
καὶ τὸν φροντιματισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Πόρος τὸν ἐνθουσιάσθη καὶ ἀκάματον τοῦτον κήρυκα τῶν ἑθνικῶν
καὶ ἀγνοοπιστικῶν ἴδεωδῶν, τὸν φιλόσοφον, τὸν λογοτέχνην, τὸν
παιδαγωγόν, βαθυτάτην αἰσθανόμενον τὴν εὐγνωμοσύνην οἱ "Ἑλληνες
δικάσκοι καὶ μαθηταί του, δι' ὧντος ήμῶν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς
παιδείας καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς παρόδος ἔμρχθησε.

Τοιοῦτος ὁ λεροφρένης τῆς σπουδᾶς καὶ τῆς ἀρετῆς, οὗτονος ἀρχεῖ-
ζομενού σήμερον τὰ ἀποκαλυπτόμενα τῆς προτομῆς ἐν τῇ γνωτείᾳ του
ταύτῃ.

Ἐντυχεῖς ήμεταις, διστελέσαμεν μαθηταί του, εἴτε χάραξοι οἱ
συμπολῖται αὐτοῦ, βλέποντες τημόριον ἐπαξίως οἵτις ἔνα τῶν ἔξαι-
ρέτων συμπολιτῶν των.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΟΡΕΑ

Κύριε Ὑπουργέ,

Βαθυτάτην αἰσθάνομαι τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰ ἀρετῆμα μέλη
τῆς Ἐπιτροπείας, οἵτις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐνορτασμοῦ τῆς Τεσσαρακονταε-
τηρίδος τῆς ἐπιστημονικῆς μου δράσεως ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς
ΐδρυσεως τῆς ἐκπαίδευσης εἰκόνος, πρὸς Ὑμᾶς κάθε "Ὑπουργέ,
καὶ τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Πλλυτῶν καὶ τὸν κ. Χαϊμαντῶν, Ηρόε-
δον τῆς Κοινότητος τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ἀμαρούσιου.

Πολλὰς χάριτας διφεύλω καὶ εἰς τοὺς ὑφηλογνώμονας ἀποστόλους
τῶν ἑθνικῶν ἴδεωδῶν, οἵτινες εὐηρεστήθησαν γὰρ διεξέλθωσιν ἐνταῦθα
τοῦ ἐνορταζομένου ἐγκώμια, πρὸς δὲ τούτοις εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτα-
δέλφους καὶ τοὺς προστριλεῖς μου συμπολῖτας καὶ πάντας τοὺς ἄλλους,
ὅσοι διὰ τῆς παρουσίας των τιμῶν τὴν σειρήνην ταύτην πανίγρων τῆς
Ἐπιστήμης καὶ τῶν Γραμμάτων.

Τιμῆς καὶ ἀγάπης ἐκδηλώσεις πλείστας εἶχον ἐν τῷ βίῳ, σεμνὴ διμήγυρις, καὶ ἔξ ὀνόματος τῶν πνευματικῶν ἐστιῶν, εἰς τὰς διποίας ὀνήκω, τῶν Πανεπιστημίων μάλιστα καὶ τῶν Ἀκαδημιῶν, καὶ ἔξ ὀνόματος ἄλλων σοφῶν ἰδρυμάτων, τῶν τε ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῶν ἐν τῇ ἔνη, ἀτινα πολλαχῶς ἐστεφάνωσαν τὴν μέχρι τοῦτο δρᾶστιν μου. Ἐλλαδικὸν δὲ τοῦτο τὸν τίτλον παρέχεται ἐν τῇ μικρῷ ταύτῃ γωνίᾳ τῆς γενεθλίου γῆς, ὅσον οὐδεμίᾳ ἄλλη διαθίσει τὴν ψυχήν μου. Διότι πρὸς τὴν γωνίαν ταύτην συγδέονται αἱ Ἱεράταται καὶ προσφιλέσταται ἀναμνήσεις μου. Ἐνταῦθα εἶδον τὸ πρῶτον τῆς χρυσῆς ἀκτῖνος τοῦ ἥλιου τὸ φῶς. Ἐνταῦθα ἡ συμάνθην τὰς πρώτας θωπείας ὑπερόχου μητρικῆς στοργῆς. Παρὰ τὸν χῶρον τοῦτον αἱ φίλαι Μοῦσαι τὰ πρῶτα μου κατηύθυναν βήματα καὶ μὲ περιέθιαλψεν δὲ θαυμασμὸς τοῦ πρώτου μου διδασκάλου, τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Κοτζιᾶ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Κοτζιᾶ, ἀνδρῶν εὐγενεστάτων καὶ χρηστοτάτων, οἵτινες εἰς τὴν ἐπιστημονικήν μου σταδιοδομίαν τὴν πρώτην ἔδωσαν ὕθησιν, μὲ περιέβαλε δὲ τὴν ἐγκάρδιος ἀφοσίωσις καὶ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, οἵτινες ἔξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν δι' ἐμὲ παραστάται ἀγαθοὶ καὶ ὕστερον μετὰ προθυμίας ἀξίας τῆς θερμοτάτης εὐγνωμοσύνης μὲ παρηκολούθησαν εἰς τοὺς πολλαπλοῦς ἀγῶνάς μου καὶ σήμερον ἀποβλέπουσιν εἰς ἐμὲ μετὰ διαφερούσης ἀγάπης.

Ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ χώρῳ ἴδρυμένη διπλοῦν τὴν εἰκὼν αὖτη θὰ ἴσταται σύμβολον, πρῶτον μὲν τοῦ ἀνθρώπου, ὃστις ἀσθεστον αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ τὸν πόθον τῆς γνώσεως καὶ ἀφιερώνει ἑαυτὸν εἰς τὴν ἔξυπηρέτησιν τῶν ὑπερτάτων ἴδιων, ἔπειτα δὲ τῆς φιλοτίμου καὶ φιλοκάλου καὶ φιλογενοῦς διαιθέσεως τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἥτις ὑπὲρ τῶν μεγάλων καὶ γενναίων καὶ ὑψηλῶν ἐνθουσιῶσα ζητεῖ νὰ προάγῃ τὰ καλά, οὐδέποτε δὲ παύεται τιμῆσαι καὶ γεραιόσουσαι καὶ στεφανοῦσαι τὴν ἀρετήν.

Εὔχομαι δὲ καὶ ἔγὼ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Προέδρου, ἵνα τὴν οὖτας ἀπονεμούμενη εἰς ἐμὲ οὔμερον τιμὴ ἀποβῆται ἀφορμὴ καὶ κέντρον παροτρύνον τοὺς νεωτέρους, ὡστε οὗτοι καὶ ὑπέρτεροι νὰ ἀναδεικνύωνται ἐν τῷ στέβρῳ τῆς κοινωνικῆς ἀμιλλῆς καὶ ἑαυτοὺς νὰ προάγωσιν ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ βίῳ καὶ κλέος καὶ αἴγλην νὰ περιάπτωσιν οὐ μόνον εἰς τὴν ἀγαπητήν μας μικρὸν γενέτειραν, ἀλλ' εἰς δλην τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἔνδοξον, τὴν ἀθανάτον, τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα.

ΕΝ ΛΛΕΞΑΝΔΡΕΙΔ

Την έν Αλεξανδρείᾳ έορτή πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφίλου Βορέα ἐγένετο τῇ 4ῃ Ἱανουαρίου 1939 τῇ εὐγενεῖ πρωτοβουλίᾳ τῆς κυρίας Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου, ἔκτικτου καθηγητρίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐν τῷ Συλλόγῳ Ελλήνων Κυριῶν. Κατὰ τὴν έορτὴν ταῦτην, ἐν ᾧ παρίστατο ἡ Λ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος Α', ὁ Σεβατιανότατος ἄγιος Καρθαγένης, ὁ δικαστικὸς καὶ ἐκπαιδευτικὸς μαθητὸς καὶ ἡ ἄλλη ἐκλεκτὴ κοινωνία τῆς πόλεως, κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς κυρίας Παναγιωτάτου ἐξέλεγη ὁ Βορέας ἐπίτιμος μέλος τοῦ Συλλόγου, τοῦ δπολού μετ' ὅλην Ελαφίαν καὶ τὸ παλλιτεγνωτατον δίπλωμα, ὥπερ ἐπὶ περγαμηνῆς ἐφιλοτέχνησε ἡ διαπρεπής ζωγράφος καὶ ἀντιρρεδός τοῦ Συλλόγου κυρία Θύλεια Καραϊβία, ὡς παλ τὸ ὀρειότατον πρόγραμμα τῆς έορτῆς μετὰ τῆς εβδόνος τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ ναοῦ τῆς αἰτονίας σοφίας. Κανόπιν ὠμιζησαν ὁ καθηγητὴς Σπ. Παγιατάκης, ἀλλοτε μαθητὴς τοῦ Βορέα ἐν τῷ Πανεπιστημῷ, οἵτις εἰς ἀδρὰς γραμμὰς ἀνέλυσε τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ έορταζομένου καὶ ἔξηρε τὴν «δλυματίαν», διπος εἶτε, «φυσιογνομίαν αὐτοῦ ὡς ἀκαδημαϊκοῦ διδασκαλοῦ», ἡ κυρία Παναγιωτάτου περὶ ἐκιστήμης καὶ τέχνης, ἡ δίσ Μαρίκα Ρουσᾶ περὶ τοῦ ἔργου τῆς φιλοσοφίας, ἀπήγγειλε δὲ τὸν «ποιητὴν» τοῦ Κ. Ηαλιάκηα ἡ κυρία Ελένη Λρωκίδου. Ἐξετελέσθησαν δὲ καὶ μουσικὰ συνθέσεις τοῦ Beethoven καὶ τοῦ Haydn καὶ ἄλλαι.

ΛΟΓΟΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΚΛΘΗΡΙΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη, ίδοιοι οἱ δύο φωτεινοὶ Ήλιοι, πρὸς τοὺς δπολούς ἀτενίζει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Ίδοιο τὰ δύο ἀθάνατα σύμβολα τῆς πνευματικῆς δυνάμεως, τὰ σύμβολα τοῦ θνήσκοντος, τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ βάθους τῆς μεγάλης συνθέσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη, αἱ δύο αὗται λέξεις περικλείονται, οἵτι θέτάρη ἀπὸ τὰ πυκνὰ σκότη τοῦ μαστηφόρου, οἵτι ἀπεταχεῖσθη ἐπὶ αἰθναλας διὰ τῆς θρεύνης, τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς παταπλήξεως τῶν γενεῶν ἀφ' ἐνδος καὶ ἐξ ἄλλου οἵτι ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ ἀμιλγάματος τῶν ἀπελόων μεγάλων καὶ τῶν ἀπελόων μικρῶν πυγμαθημάτων τῆς Σχέψεως καὶ τοῦ Ὄνειρου, οἵτι ἐδημιουργήθη ὑπέροχον ἐκ τῆς τιτανίου

Ίδεας, τῆς αἰωνίας καὶ ἀιδιανάτου Ἰδέας, τῆς μάγνης ἴδεολογίας μὲ τὴν δήψαν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, μὲ τὴν δήψαν τῆς εὐτυχίας, τὴν δύοιαν εἰς συμβολικὸς ἀλέκτωρ, μία συμβολικὴ σάλπιγξ χαιρετίζει ὡς τὴν αὐγὴν ἐνὸς νέου αἰῶνος.

Καὶ ὅμως ὁ κόσμος οὗτος τῆς Ἐπιστήμης, ὃστις ἔσχηματίσθη ἐκ-
τῆς ἀνιθήσεως ἐνὸς φλογεροῦ πολιτισμοῦ, ὁ κόσμος οὗτος, ὃστις δια-
λαλεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν νίκην εἰς ὅλας τὰς μορφὰς καὶ εἰς ὅλους
τοὺς ρυθμούς, διὸ κόσμος οὗτος, ὃστις ἀνοίγει τοὺς ὀφιθαλμοὺς εἰς μίαν
κατάπληξιν, ἵτις ὅμοιάζει πρὸς κεραυνοβόλημα πρὸ τῶν τόσων θαυ-
μάτων, ἀτινα παροισιάζουσιν αἱ πλούσιαι, αἱ ἀπροσδόκητοι ἀνα-
καλύψεις, διὸ κόσμος οὗτος δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὰ χελη̄ εἰς τὸ γλυκὺ^{ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΑΚΟ ΛΑΘΟΥΣ ΦΙΛΟΦΟΡΙΑΣ}
χαιρόγελον τῆς εὐτυχίας.

Ἐίς ἀσύλληπτος ὕμνος σαλπίζει τὸν θρίαμβον πρὸ τοῦ χρόνου,
σαλπίζει τὴν νίκην τῆς παντοδυνάμου ὕλης, σαλπίζει τὴν κατάργησιν
τοῦ διαστήματος μὲ τοὺς πανσέφρους ὀργανισμοὺς τοῦ σιδῆρου καὶ
τοῦ χάλυβος, μὲ τὰ τέρατα τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἥλεκτροισμοῦ, μὲ τοὺς
θαυματουργοὺς κόσμους τοῦ Ἀμαλθείου κέρατος τῆς Χημείας, μὲ τὰ
θαύματα τῆς ἀεροπορίας, ἀτινα καταρρακώνουσιν, ἐκμηδενίζουσι τὸν
χρόνον καὶ τὸ διάστημα ἐν τῇ ἀφαντάστῳ δαιμονιώδει τοῦ πολέμου
κλαγγῆ.

Καὶ ὅμως ὁ μέγας οὗτος ὕμνος, ὁ μέγας οὗτος θρίαμβος τοῦ ἐπι-
στημονικοῦ πολιτισμοῦ ὅμοιάζει πρὸς ἀπέραντον ἀναστεναγμόν, διμοιάζει
πρὸς ἀσύλληπτον ἐναγκαλισμὸν συντετριψιμένων νεύρων καὶ κουρα-
σμένων ἔγκεφάλων μιᾶς γενεᾶς, ἵτις δὲν ἀπίλαυσε τὴν χαράν, μιᾶς
γενεᾶς, ἵτις ποτέζεται μὲ τὸ δηλητήριον τῆς φρόνης καὶ πονεῖ τὸν πόνον
τῆς ἀσβέστου δίψης τῆς Γαλήνης.

"Οπισθεν τοῦ δαιμονιώδους ἐναγκαλισμοῦ τῶν θηρίων τῆς ἐνερ-
γείας καὶ τῶν τερατωδῶν δινάμιεων τῆς μηχανικῆς, τῆς ἰσορροπίας,
τῆς χημείας καὶ ὅσαι ἄλλαι, οἱ καταπεπονημένοι ὀφιθαλμοὶ ἀπὸ τὸ
φῶς τῆς ἀληθείας βλέπουσι νὰ κινοῦνται τὰ μαῦρα φαντάσματα τοῦ
ἄλκοοιλισμοῦ, τῆς κοκαΐνοιμιανίας, τῆς νευρασθενείας, ἀτινα γεννῶσι τὰ
φριβερὰ δηλητήρια, τὰ ἀπαίσια ναρκωτικά, ὅλα τὰ μελανὰ φαντάσματα
τῆς διουλείας, ἀτινα ἔπλασεν ὁ πυρετώδης, ὁ ἀχαλίνωτος πολιτισμός.
Καὶ εἶναι ἡ σκηνὴ πλήρης ἀπελπιστικῶν ἀνθρωπίνων βλεμμάτων,
ἀτινα ἀγωνιῶσι μὲ ξεσχισμένας σάρκας, μὲ τεθραυσμένα μέλη, μὲ
αἷμασταζούσας πληγάς, μὲ σώματα, ἀτινα πέπτουσιν ἀπηνθρωπισμένα
εἰς τὸν δρόμον τὸν κεκαλυμμένον μὲ ἀκάνθιας φραγμακεράς, εἰς τὸν
δρόμον, ὃστις ὑπλώνει βόγγους ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς, ἀτινα
κρύπτουσι τὸν πολυπόθητον τοῦ χρυσοῦ θησαυρόν.

Καὶ ἴδου ἡ Τέχνη, ἡ ἀγνή Τέχνη ἐν τῇ ποιήσει, τῇ μουσικῇ, τῇ ζωγραφικῇ, τῇ γλυπτικῇ, ἐν τῇ ἐνατενίσει τοῦ ὠραίου, τοῦ δινεῖρου, τοῦ ἴδανικου. Ἡ Τέχνη, ἢτις ἔξιδανικεύει τὸν ἄγιον πόνον, ἢτις ἔξευγενίζει καὶ ἔξημερώνει τὰς ψυχάς.

Ἡ Τέχνη ψάλλει τὸ γλυκύτατον, τὸ μοναδικὸν ὄσμα εἰς τὸ νανούρισμα τοῦ ἀθέου βρέφους, ψάλλει τὸ αἰώνιον ὄσμα τῆς ἀγάπης, ψάλλει τὴν αἰωνίαν ὠραιότητα καὶ τὴν ἀπύλληπτον ἀρμονίαν τῶν κόσμων. Ἡ Τέχνη ἀναζητεῖ τὸν ἥλιοφιότειστον, τὸν ἀπαντράκτοντα κόσμον τοῦ ἴδανικου, φαίνεται ὡς νὰ ἐπινέρχῃται εἰς τινὰ ἐνίστημαν εἰρήνην ἀπὸ τὴν πολυτάραχον βιοὴν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ποιησίς τῆς ποθητῆς ἱσυχίας μὲ τὴν ἀνάμινησιν τοῦ πόνου τόπουν διαχρόνων καὶ τὴν προαίσθησιν καλλιτέρου μελλοντος.

Ἡ Τέχνη δινειροπολεῖ τὴν ἀνοιξιν, τὸ φῶς, τὴν χαρᾶν. Καὶ αὐτὸς διδέοχε πονεμένος, δικτεόθεν, μετὰ τὸ ὑπερούσιον κλάμα τοῦ πόνου ἐκποτᾷ εἰς τὸν ἀθάνατον, τὸν ἀνέφικτον θημὸν τῆς χαρᾶς.

Οὕτω καὶ τὸ ρωμαλέον, τὸ στοχαστικὸν κτύπημα τῆς σμίλης μᾶς δίδει τὰ ἀδρά, τὰ ἀθάνατα ἔργα ἐνδε; Ηρακλέτους, ἐνδε Ρωντέν. Καὶ αἱ πολυπληθεῖς, αἱ πολύμορφοι συνθέσεις τῆς διθύρης μᾶς δίδουσι τὴν ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς τῆς ἔξιδανικευμένης μὲ τὸ χρῆμα.

Καὶ μήπως διεῖος Πλάτων δὲν ξητεῖ ἀπὸ τὸν δικαστήν, διστις εἶναι ἡ αὐστηρότερα προσωποποίησις τῆς θέας ἐν τῇ ζωῇ, μήπως δὲν ξητεῖ ἀπὸ τὸν δικαστὴν τὴν γνῶσιν τῆς μουσικῆς, οἵτις ἀπικλύνει τὴν ψυχὴν καὶ δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ οικληρωνθῇ ἐντὸς τῶν σιδηρῶν κλοιῶν, εἰς τὸν σιδηροῦς κάλπους τῆς ανατηρῆς, τῆς ἀτέγκτου δικαιοσύνης;

Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρμονίας, τῆς ἀγάπης.

Καὶ ἡ προσωποποίησις τῆς ἀνωτέρας Τέχνης; Ὁ διαπορητής ποιητής, δι μουσικός, δι ζωγράφος, δι γλύπτης γνωρίζει τὴν ἀπόκρυφον ψυχὴν τῶν ἀναγλύφων τῆς ζωῆς. Ὁ ἀνώτερος λειτουργὸς τῆς μεγάλης Τέχνης συνεισφέρει εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὸ αἴνιγμα τοῦ κόσμου τῶν κόσμων μίαν τρυφερὰν ἀποκαίλιψιν τοῦ μυστηρίου, εἶναι διδελφὸς τῶν ἐμπνευσμένων λερέων τῶν μυστηρίων καὶ ἀκόμη διδελφὸς τῶν ραφωδῶν, οἵτινες ψάλλουσι τὰς ὠραιότερας παραδόσεις μὲ φιδύγγους, μὲ ἥχους, μὲ χρώματα, μὲ κτυπήματα σμίλης.

Καὶ πόσην χαρᾶν, καὶ πόσην ὑπερηφάνειαν, καὶ πόσην ἔξινθωσιν ψυχῆς μᾶς δίδει ἡ εὐγενὴς ἔργασία τοῦ νοῦ, ἢτις ξητεῖ νὰ ενψῃ τὴν ἀνωτέραν καταγωγήν της εἰς τὸ φῶς ἐνδε ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἥλιου κεκρυμμένου ὑπὸ τοῦ σκότους τόσων αἰώνων τῆς ἐθνικῆς δουλείας!

Καὶ οἱ «Ρυθμοὶ τῶν Ἀθανάτων» τοῦ Θεοφίλου Βορέα ψαλνού-
ται νὰ εἶναι ἔξι αὐτοῦ τοῦ ἴδιου ἥλιου ἀπεσταλμένοι.

Καὶ δεικνύει μίαν ἐσωτερικότητα καὶ ἀναφαίνεται εἰς τὸ ἔργον του
ἥ μεγάλη, ἥ ἀσβεστος δύψα τῆς ρωμαλέας καὶ θεσπεσίας ζωῆς, τὸ
ἀνήσυχον δύνειδον ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Σκέψεως, γενικευμένον εἰς
μίαν δλόκληρον ἀνθρωπότητα. Καὶ προσπαθεῖ νὰ σκορπίσῃ τὰ δῶρα
τοῦ ἀγνοῦ Ἑλληνικοῦ λυρισμοῦ, νὰ ἔξυψώσῃ τὴν ποίησιν πρὸς τὴν
καταγωγήν της διὰ τῶν αἰώνων, πρὸς αὐτὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος
τὴν ποίησιν.

Ἐν γένει τὰ Γράμματα καὶ ἡ Τέχνη, ἡ Ποίησις καὶ ἡ Μουσική,
ἡ Ζωγραφικὴ καὶ ἡ Γλυπτική, τὰ αἰθέρια δημιουργήματα τοῦ νοῦ
εἰς τὴν ἀνωτέραν Τέχνην δεικνύουσι μίαν μεγαλοπρεπῆ ἀνθρωπότητα
εἰς σειρὰς δινειροπόλων ἀναγλύφων κάποιου ἀρχαίου ἀιδιανάτου τεχνίτου.

Καὶ μῆπως ἡ ἀθάνατος Ἑλλάς, τίτις εἰς τὸν δρόζοντα τοῦ πολιτισμοῦ λάμπει αἰωνίᾳ ὡς ἀπαστράπτων ἥλιος, μῆπως δὲν δφείλει τὸ μεγαλείτερον ἵπως μέροις τῆς δόξης της εἰς τὰς ἀρμονικὰς γραμμὰς τῶν ἀγαλμάτων της, εἰς τὰ περίδοξα μνημεῖα της, εἰς τὴν ἀθάνατον, τὴν ὑπερουσίαν Τέχνην της:

"Λν ή Ἐπιστήμη ἐρευνᾷ τὸν ἀνθρωπὸν, δποῖος εἶναι, καὶ προσπαθῇ νὰ ἀναλύσῃ τὴν ὑφὴν τοῦ δργανισμοῦ του, τῶν ἴστων του, νὰ διαλευκάνῃ τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργίαν τῶν σπλάγχνων του, ή Τέχνη γενικῶς μᾶς πορουσιάζει τὸν Ἰδανικὸν ἀνθρωπὸν, τὸ Ἰδανικὸν ἔγώ, τὸ ἄσμα μᾶς ώραίας ψυχῆς, μᾶς ώραίας ζωῆς, ἥτις κάποτε ώς νὰ ἐξήσαμεν οἱ Ἄδιοι, μᾶς δεικνύει τὸ δίνειρον ἀνωτέρου ἀνθρώπου — τοῦ ποιητοῦ —, τὸν εὐγενικὸν πόνον του πρὸ τοῦ βόγγου τῆς τρικυμίας τοῦ κόσμου, πρὸ τῶν θρήνων τῶν πείκων καὶ τοῦ στεναγμοῦ τοῦ κύματος.

‘Η ἀνωτέρα Τέχνη γεννᾷ τὰς φρεικιάσεις τῆς Ὁμηροφριᾶς, τὴν ἡδονήν, ἥτις πλημμυρεῖ τὴν Φύσιν καὶ δημιουργεῖ πυρετοὺς νέους ἐπὶ τῆς πλάσεως, πυρετοὺς διὰ μίαν ἀνωτέραν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὸν ἕρδον πόθον νὰ πραγματοποιήσῃ πάντα τὰ εὐγενῆ ὄνειρα τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας. Καὶ βλέπει σιγαλὸν καὶ ψυρρούν τὸ πανόραμα τῆς ζωῆς, καὶ αἰσθάνεται καὶ ξωγραφεῖ τὴν μυστικὴν ἀρμονίαν καὶ ἔξαυλόνει καὶ ἐξιδανικείει τὸ παράπονον, τὸν γογγυσμόν, τὸ κλάμμα τοῦ Πόνου.

Καὶ ἡ Φιλοσοφία;

“Η Φιλοσοφία είναι τὸ ἀμιάλγαμα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνωτέρας Τέχνης. Είναι ἡ κορωνὶς τῆς δημιουργίας τοῦ νοῦ. Μᾶς ζωγραφίζει τὰ ἐνδόμυχα αἰσθήματα, μὲνα ἀποκαλύπτουσιν ὅλας τὰς ἀνθρώπινας θλίψεις τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ μᾶς δεικνύει καὶ μίαν διλόξανθιν καὶ διλόφωτον γῆν ἐπαγγελίας, τὸ ἑδιον ὄντειρον, τὸ δποῖον φωτίζουσι τῆς

αὐγῆς αἱ χρυσαῖ ἀκτῖνες καὶ μᾶς δίδει ἔλπιδας διὰ μίαν καλλιτέραν,
μίαν γλυκυτέραν αὔριον, ἄνευ τῆς πικρίας τοῦ φιόνου, ἥτις πνίγει
τὰς εὐγενεῖς πτήσεις τῆς ψυχῆς.

‘Υπάρχουσιν ἀκόμη θησαυροὶ καλωσύνης κεκρυμμένοι εἰς τὴν
ἀνθρωπίνην ψυχήν. Είναι δὲ ἔργον τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς ἀνωτέ-
ρας Τέχνης ἐν γένει νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ, νὰ τοὺς ἀναδείξῃ, διὰ νὰ
ἔξωραΐσῃ τὴν ζωὴν μὲ τὸ ἀγνὸν φῶς των, μὲ τὴν Ιδανικὴν ἀρι-
νίαν των.

Ναί, ὑπάρχει φῶς, πολὺ φῶς, ἀπλετὸν φῶς εἰς τοῦ ποιητοῦ τὰ
ὄνειρα καὶ τοῦ σιφροῦ τὴν σκέψιν, εἰς τοῦ φιλοσόφου τὰς δημιουρ-
γίας. Οἱ φιλόγοι των διηγοῦνται τὸν ἀπόκρυφον ἕμπνον τῆς ‘Αθα-
νασίας καὶ δεικνύουσιν διοξύντανον τὴν ἐποποίειαν τῶν ἔργων τῶν
Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων (*).

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΑΝΑΖΩΝ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΚΕΠΤΙΚΟΣ Θ. ΠΕΤΡΙΟΣ

(*) Σημειωτέον ὅτι καὶ ἄλλαι ἐγένοντο ἔορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφίλου
Βορέα ἐπὶ τῇ Τεσσαρακονταετηρίδι αὐτοῦ καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ
‘Ακαδημίᾳ Τριπόλεως, ὅπου ὡμίλησαν δὲ διευθυντής τῆς ‘Ακαδημίας ‘Αντώνιος
Τσίριμπας καὶ δὲ καθηγητής αὐτῆς Κονσταντίνος Δημητρόπουλος, ἀπηγγέλθησαν
δὲ ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν καὶ ποιήματα ἐκ τῶν «Ἐυθυμῶν ‘Αθανάτων», ἔτι
δὲ ἐν “Ἄργει, ὅπου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐν ‘Αθήναις ἐνάρξεως τῶν ἔορτῶν καὶ
τὸ αὐτόθι Δημαρχεῖον ἐκοσμήθη διὰ σημαιῶν καὶ ἐφωταγωγήθη πρὸς τιμὴν
τοῦ ἔορταζομένου.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

•*Ελλογιμώτατε κύριε Θεόφιλε Βορέα, καθηγητά τοῦ
Αθήνησιν Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ὑμετέραν Ἐλλο-
γιμότητα ἐκ ψυχῆς εὐχόμενοι εὐλογοῦμεν.*

Ἐκ τοῦ πρὸς ἡμᾶς γράμματος τῆς Ἐπιτροπείας καὶ τοῦ συνημ-
μένου ἀντιτύπου τῆς σχετικῆς ἐγκυκλίου ἀσμένως ἔγνωμεν περὶ τοῦ
εὐσήμου ἕορτασμοῦ, ὃν ἀνδρες ἔχοντες ἐν τῇ ἐπιστήμῃ προήχθησαν
ὅργανῶσαι αὐτόθι πρὸς τιμὴν τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἐλλογιμότητος
ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετίας ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ, διδακτικῇ
καὶ λογοτεχνικῇ δράσει αὐτῆς.

Ἡ πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἐλλογιμότητα τιμητικὴ αὕτη τῶν ἐν τῷ
αὐτόθι ὑπάτῳ Πανδιδακτηρίῳ συναδέλφων αὐτῆς ἐκδίλωσις οὐκ ἦν
δυνατὸν ἵνα μὴ ἀκριβῶς χαροποιήσῃ καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς Μητέρα Μεγάλην
τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, εἰδυῖαν τιμᾶν πάντοτε τοὺς εἰς τὸν ὄργαλέον
τῆς παιδείας ἀποδυσαμένους ἀγῶνα καὶ ἐπὶ ἔτη μακρὰν ἀτρυπτόνως καὶ
ἀνυσίμιως ὑπὲρ τῆς μαθητιώσης νεολαίας μοχλήσαντας, οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ
καὶ συγγραφαῖς ποιεῖταις εἰς τὴν τῆς ἐπιστήμης προαγωγὴν μεγάλως
συμβαλλομένους.

Διὸ προφρόνως μὲν ἀνεθέμεθα τῷ ἀγαπητῷ ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ
Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Φιλιάτιδος κυρίῳ Ἀμβροσίῳ, ὅπως παραστῇ
κατὰ τὸν ἕορτασμόν, ἐκπροσωπῶν ἡμᾶς καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν,
ἀσμένως δὲ προαγόμεθα καὶ διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς ἥμῶν
εὐχετικῆς ἐπιστολῆς τοῦτο μὲν συγχαρήναι τῇ ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ Ἐλλο-
γιμότητι ἐπὶ τῇ καλλινήκῳ συμπληρώσει τεσσαρακονταετοῦς δολίχου ἐν
τῷ τετιμημένῳ σταδίῳ αὐτῆς, τοῦτο δὲ ἐπεύξασθαι δλοψύχως, ὅπως ὁ
Πατήλο τῶν φρώτων χαρίζηται αὐτῇ ἔτη ὡς πλεῖστα μετ' Ἰσχύος δυνά-
μεων σωματικῶν καὶ πνευματικῶν, ἵνα ἐπὶ ὅτι μήκιστον διὰ τῆς ἐνθέου
καὶ σώφρονος διδασκαλίας καὶ τοῦ ἀλλού αὐτῆς βίου καθιδηγῆται τὴν
σύγχρονον νεολαίαν πρὸς τὴν δδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ὑγιανήν περὶ τοῦ
κόσμου καὶ τοῦ βίου θεωρίαν.

‘Η χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἶη πάντοτε μετὰ τῆς
ὑμετέρας Ἐλλογιμότητος.

αὐλόθ’, Φεβρουαρίου Θ’.

† ‘Ο Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ διάπυρος πρόδε Θεὸν εύχεται.

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΛΑΖΑΡΑΠΕΙΑΣ

Τῷ Ἐλλογιμωτάτῳ κυρίῳ Θεοφίλῳ Βαρέῳ, Καθηγητῇ
τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀιθρῶν, νέῳ ἐν
πνεύματι ἀγαπητῷ, εὐλογεῖτο ἀπὸ Θεοῦ.

‘Πεντήκοστος ἀγγελία τοῦ ἁρταριοῦ τῆς ὑπερτεσσαρακονταετοῦ
εὐδοκιμωτάτης καὶ τὰ μάλιστα κιρροφόρου ἐπιστημονικῆς, διδακτικῆς
καὶ λογοτεχνικῆς δράστερος τῆς ὑμετέρας φίλης Ἐλλογιμότητος ἐν Ἀιθή-
ναις τῇ τροφῇ τῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, χιρᾶς πολλῆς
ἐνέπλησεν Πίμας.

‘Η πρωτοβουλία κορυφαίων τῆς ἐπιστήμης ἐργατῶν καὶ τινῶν ἐκ
τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ, εἰς ὃν μετεδώκατε τὴν φλάγα τῶν οπουδῶν καὶ
τὸν ἔρωτα τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, εἰς ἐκδίλωτον εὐγενωμοσύνης διὰ
τοὺς ἀτρότοις ὑμῶν κάτοις, εἶναι ἄξει παντὸς ἐπαίνου καὶ εὐλογιῶν
παρά τε τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων καὶ Πίμαν.

‘Απὸ τῆς θεολογικῆς γὰρ ἐπιστήμης εἰς τὴν ουγγενῆ χρονίαν τῶν
φιλοσόφων διαπεραιωθέντες καὶ τὴν φιλοσοφικὴν ἐπιστήμην εἰς
περιπτήν ἀνιψιόσαντες, ἀπεσπάσατε δικαίως τὴν ἐκτίμησιν ὑμετέρων
καὶ ξένων, δεέγματα δὲ τῶν εὐγενῶν ὑμῶν πόνων ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης
πρόκεινται τὰ φιλοσοφικὰ ὑμῶν συγγράμματα, αἱ ἀπὸ τῆς Πανεπιστη-
μιακῆς ἔδρας παραδόσεις καὶ αἱ ἀπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ βίβλια τοῦ
πλεῖσται φιλοσοφικαὶ ἀνακοινώσεις.

‘Η σπουδάσασα παρὰ τοὺς πόδας ὑμῶν νεολαία οὖν πιένεται καὶ
οἴκοι καὶ ἐν τῇ ξένῃ μεταλαμπαδεύοντα τὰ ἔναυλα εἰς τὰ ὅτα οὐτῆς
σοφὰ διδάγματα τοῦ ἀκαμάτου μύστου τῆς φιλοσοφίας, ἀγονιζομένη,
ὅση αὐτῇ δύναμις, ἐφαρμόσαι ἐν τῷ καὶ οὐδὲν ὑμέραν βίᾳ καὶ τὰς ζει-
δώρωνς ἐν τῷ ἡθικῷ βίᾳ νοοθεσίας ὑμῶν περὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ
τηρῆσαι.

‘Ἐπὶ πᾶσι τούτοις χαίρομεν καὶ συγχαίρομεν ὑμῖν καὶ τῷ τῶν
φώτων καὶ πάσης σοφίας καὶ γνώσεως Χορηγῷ χεῖρας ἀνατείνομεν,
ἴνα διαφυλάττῃ ὑμᾶς ἐπὶ πολλὰς ἐτῶν περιόδους ὑγιαίνοντα καὶ ἀμφισ-
στῶς καταρδεύητε διὰ τῶν ζωηρύτων τῆς ὑγιοῦς ὑμῶν φιλοσοφίας
ναμάτων τὰς καρδίας τῶν διψώντων καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπιζητούντων.

Κύριος ὁ Θεός, ἡ Ζωή, ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια εἶη ὅδηγὸς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς συνέχισιν τῶν καρποφόρων ὑμῶν ἐπιστημονικῶν ἀγώνων.

*Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 22 Φεβρουαρίου 1989.

† Ὁ Ἀλεξανδρείας Νικόλλος ἐν Χριστῷ εὐχέτης.

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

† Τιμόθεος ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως
Ιερουσαλήμ καὶ Πάσης Παλαιστίνης.

*Ἀσμενοί ἔδεξάμεθα τὴν ἀπὸ 31 (ν. ἥ.) μηνὸς παρελθόντος Ὁκτωβρού ἐπιστολὴν τῆς Ὑμετέρας Ἐλλογιμότητος, δι' ἣς διεβίβασεν Ἡμῖν ἀντίτυπον ἁγκυκλίου τῆς ἐπὶ τοῦ ἱορτασμοῦ τῆς τεσσαρακονταετοῦ ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Θεοφίλου Βορέα Ἐπιτροπείας.

"Ἀσμενοί δὲ εἰς ἀπάντησιν ἥκοντες θερμὰς ἔρμηνεύομεν συγχαρητηρίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἀγιωτάτης τῶν Ἑκκλησιῶν Μητρὸς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας τῷ Ἐλλογιμωτάτῳ Καθηγητῇ κ. Θεοφίλῳ Βορέᾳ ἐπὶ τῷ σημαντικῷ τούτῳ σταθμῷ τῆς ἔξοχου αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς σταδιοδομίας, ἐπεκτεινομένης καὶ ἔξω τῶν ὅρων τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης, αἰτούμενοι αὐτῷ εἰς ἐνίσχυσιν ἐν τῇ περαιτέρῳ δράσει αὐτοῦ τὴν ἐκ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου δίναμιν, συγχαρητήρια δὲ ἀμα θερμὰ ἀπευθύνομεν καὶ τοῖς ἀποτελέσασι τὴν Ἐπιτροπείαν τοῦ ἱορτασμοῦ τῆς ἐν λόγῳ Τεσσαρακονταετοῦ Ἐλλογιμωτάτοις Καθηγητοῖς καὶ Ἀκαδημαϊκοῖς, ἑορτάς καὶ πνευματικὰς πανδαισίας παρασκευάζουσιν εἰς τιμὴν τοῦ γεραρδοῦ αὐτῶν συναδέλφου, ὃς δικαιόν ἐστι καὶ πρέπον τοὺς ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἀγῶσι διαχρινομένους ἔξαιρετικῶν τιμῶν καὶ ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι.

Ταῖς πατρικαῖς δὲ Ἡμῖν εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις πάντας Ὑμᾶς καταστέφοντες διατελοῦμεν.

*Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ιερουσαλήμ φρλη, Νοεμβρίου β.

Τῆς Ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἐλλογιμότητος
διάπυρος πυρὸς Κύριον Εὐχέτης
† Ὁ Ιεροσολύμων Τίμοθεος

Πρὸς τὸν Ἰερικὸν Γραμματέα τῆς Ἐπιτροπείας τοῦ
ἱορτασμοῦ τῆς Τεσσαρακονταετοῦ Καθηγητοῦ καὶ
Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Θεοφίλου Βορέα.

ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

για ΛΕΟΝΤΙΟΣ Ἐλέω Θεοῦ, Μητροπολίτης Πάφου,
Υπέρτιμος καὶ "Εξαρχος Ἀσπράνης καὶ Ρομανού καὶ
Τοποτηγούτης τοῦ Ἀγιοτάτου ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου
Κύπρου, Θεοφύλαρο Βαρβάρη,

τῷ Ἑλλογιαντάρῳ Τακτικῷ Καθηγητῇ τῆς φιλοποίης
ἐν τῷ Πανεπιστήμῳ Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκῷ,
πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν καὶ χάριν.

Εὐτίχημα μέγα ἐπεδιψήλευσεν δ Οὐρανίος Πατέρος τῶν φύτων τῇ
"Υπερέργῳ ασφῆ καὶ ἔριτρῳ Ἑλλογιαντάρῃ, νὰ δυνηθῇ αὕτη ἵνα ἐπι-
δεῖξῃ, τῇ θείᾳ αἵτοῦ χάριτι, μετὰ δικαίας παρείστεταις καὶ ὑπερηφανίας
«ὑπερτεσσαρακοντάκη» εὐδοκαμοτάτην ἐπιστημονικήν, διδαστικὴν καὶ
λογοτεχνικὴν δόσιν».

Πλειάς σοφῶν ἀνδρῶν δικαίων τιμὴν τῇ "Υπερέργῳ ασφῆ ἁπο-
νεῖαι πάνυ δριθῶς σκεψαμένη, ὀλοθύμως ἀνέλαβεν, ἵνα μεριμνήσῃ
περὶ ἀξέσου ἐορτασμοῦ τοῦ εὐηγοῦς γεγονότος, ἐπιλεγεῖ δὲ μετὰ τῶν
ἄλλων καὶ τὴν Ἀγιοτάτην Ἑκκλησίαν Κύπρου εἰς συμμετοχὴν ἐν τῷ
ἐορτασμῷ τούτῳ, ἵνη συμμετοχὴν ἀμέντως ἔδεξέμηνε μετὰ τοῦ ἐν
Χριστῷ ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ συλλειτοργοῦ, ἐν Ἀθήναις δὲ
ταῦτην διατελοῦντος, Σεβασμιοτάτου Μητροπολίτου Κυριακείου Κυρίου
Μακαρίου.

Πλήρεις θαυμασμοῦ διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑψῷ "Υμῶν μέγα καὶ τίμιον
καὶ περισπούδαστον ἐπιστημονικὸν ἔργον, τυχὸν περιμπανοῦς ἀναγνω-
ρίσεως οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι ἄλλα καὶ ἐν Εἴσοις Πανεπιστημιούσις
κύκλοις καὶ διὰ τὴν κοσμοῦσαν "Υμᾶς ἄλλην ἀρετήν, ὀλόθυμη μὲν
ἐν δυνάματι τῆς Ἑκκλησίας Κύπρου ἀπευθύνομεν "Υμῖν ἐπὶ τούτοις
τὰ συγχαρητήρια καὶ ἀμφοτέροις ταῖς χεροῖς καταστέφομεν τὴν τιμὴν
"Υμῶν κορυφὴν ταῖς πατρικαῖς ἡμῖν εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις καὶ δασκαλοῖς
τὸν δέκατον "Υμῖν ἀπονέμομεν ἔπαινον, ἐνθέρμως δὲ δεόμεθα τοῦ
Χορηγοῦ πάσης σοφίας καὶ γνώσεως, ὅπως διατησθῆ ἀκμαίας τὰς σπου-
τικὰς καὶ πνευματικὰς "Υμῶν δυνάμεις καὶ χαριτηταὶ "Υμᾶς τῇ ἐπι-
στήμῃ καὶ τῇ πατρόδιᾳ ἐνθουν ἀεὶ θεραποντα καὶ ἐργάζοντα ἐπὶ πολλὰς
ἔτι ἐτῶν περιόδους, ἐπιβραβεύοντα ἀμα "Υμῖν ἐν διαρκείᾳ πᾶσαν τοῦ
οὐρανοῦ εὐλογίαν καὶ χάριν.

"Αλλὰ καὶ οὓς ἡμῖν ἥγούμενοι, ἵνα καὶ ἀντιπροσωπευθῆ ἡ Ἀπο-
στολικὴ Ἑκκλησία Κύπρου κατὰ τὸν ἐορτασμὸν δι' ἡδίου ἀντιπρο-
σώπου, ἀνεθέμεθα τὴν ἀντιπροσώπευσιν ταύτην τῷ τάδε ἡμῖν τῷ

Γράμματα ἐπιδιδόντι "Ὑμῖν ἔλλογιμωτάτῳ Καθηγητῷ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Διευθυντῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις «Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου» Κυρίῳ Γεωργίῳ Ι. Ἰωαννίδῃ.

"Ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου εἴη ἀεὶ μεθ' "Ὑμῶν, σκέπουσα "Ὑμᾶς καὶ συναντιλαμβανομένη "Ὑμῖν ἐν τῷ εὐγενεῖ καὶ ἀγαστῷ "Ὑμῶν ἔργῳ.

*Ἐν τῇ *Ιερᾷ Μητροπόλει Πάφου, τῇ 10ῃ Φεβρουαρίου 1939.

Μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐχῶν ἐνθέρμων

† Ὁ Πάφου ΛΕΟΝΤΙΟΣ
Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου Κύπρου.

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

'Αθήνησι 5 Ιουνίου 1939.

Πρὸς τὴν *Ἐπιτροπεῖαν Ἑορτασμοῦ Τεσσαρακονταετῆροδος ἐπιστημονικῆς δράσεως Θεοφίλου Βορέα.

Μετὰ πλείστης χαρᾶς πληροφορηθεῖσα ἡ *Ιερὰ Σύνοδος τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἔκδοσιν πανηγυρικοῦ τόμου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετίας τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Θεοφίλου Βορέα, ἔχουσα δ' ὑπὸ σῆμα τῆν τε πολλαπλῆν Θεολογικὴν καὶ Ἑκκλησιαστικὴν δρᾶσιν τοῦ λίαν ἔπαιξιος τιμωμένου ἀνδρός, τὴν ἀγαθὴν φήμην, ἵσ απολαύει καὶ ἐν τῇ ἔνη Ἐπιστήμῃ, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τὴν πολυσχιδῆ ἔθνικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν καὶ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ὑποστήριξιν πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ σπουδαστάς, ἔγνω διμοφώνως, ὥπως διαθέσῃ ποσὸν δεκατοχιλίων δραχμῶν ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ Ταμείου διὰ τὸν προρρηθέντα σκοπόν, εὐχομένη ὅλοιψύχως εἰς τὸν "Ὑψιστον, ὥπως χαρίζηται εἰς τὸν Θεολόγον καὶ Φιλόσοφον κ. Θεόφιλον Βορέαν ἐπὶ μῆκιστον τὴν κατ' ἄμφω γύρειαν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

† Ὁ Ἀθηγῶν ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, Πρόδεδρος.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ